

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

4 Quibus modis peccet, qui indigne ministrat, vel qui ab indigno suscipit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

esse ex se Sacerdotes, illud fit per accidens & materialiter, quia tunc non se gerunt, vt Sacerdotes: ergo nullus potest hoc modo communicare, nisi per Sacerdotem, & de manu illius. Et confirmatur: nam in caeris sacramentis nullus potest sibi ipsi ministrare sacramentum, sed oportet semper ministrantem, & cui ministratur, esse personas distinctas: ergo idem erit in praesente considerando tantum rationem sacramenti. Propter quas forte rationes Summissa aliqui ita sentire videtur: Ar nulla enim, verb. Communio. n. 8. dicit, Sacerdotem non sacrificantem non debere communicare seipsum regulariter. Caiet. vero in Sum. Verb. Communio, significat, hoc non licere Sacerdoti, nisi in necessitatis articulo, in quo casu affirmat licere: de alijs vero inquit, se nihil sancitum legisse. Et reuera nullum in iure inuenitur praecipuum ratione cuius necessarium sit dantem & fumentem hoc sacramentum, esse personas distinctas: hoc enim ius, nec scriptum est, quod ego legerim, nec etiam potest ex sola consuetudine colligi: nam olim fideles communicabant seipsum, vel in Ecclesia accipientes proprijs manibus, quod & de Apostolis in nocte Cenae supra diximus, vel ad proprias domos deferendo, ibique se communicando. Vnde, neque ex vi soli institutionis potest colligi haec prohibitio, quia talis consuetudo non erat institutioni contraria, & ratio est clara, quia hoc sacramentum est institutum per modum cibi, & vsus eius per modum manducationis, haec autem actio accõmodo date fit ab ipsomet fumente ergo ex vi talis institutionis nil repugnat, quod aliquis sibi sumat hunc cibum: neque in hoc concluditur indecentia aliqua, aut iniuria sacramenti, nec repugnat effectui eius, quia potest sumi sine obice, & cũ debita dispositione, & tunc sacramentum est, quod per se causat effectum, ministrans vero solum se habet, vt applicans, uihil autem repugnat, vt idem sibi applicet causam, à qua foueatur seu nutriatur. Tandem differt multum inter hoc sacramentum, & reliqua, vt notauit D. Thom. art. sequent. ad 2. Nam alia constitunt in vsu, & ex vi talis actionis seu formae dicuntur habere ordinem ad personam distinctam: hoc vero sacramentum est permanentis, & ab vna tantum persona fit non circa illam personam, sed circa materiam ipsam, & ideo potest sacramentum sic factum applicari ad vsum, vel ab ipso fumente, vel ab alio. Quocirca nullum fundamentum inuenio ad asserendum per se, & ex intrinseca ratione, ob solam identitatem dantis & fumentis prohibitum esse, vt aliquis possit communicare seipsum, quia nullum etiam fundamentum est ad dicendum distinctionem personarum esse necessariam, nec satis est dicere, consuetudinem induxisse hanc necessitatẽ: quia haec consuetudo magis est negatiua, quam positiua. Est n. aduertendum, hic nos loqui: ex vi identitatis & distinctionis personarum: nam ex vi iuris dispensandi clarum est neminẽ posse sibi sumere, qui non habet ius dispensandi, quia sibi sumere etiam est dispensare, & hinc oritur, vt nec laici, nec inferiores clerici possint seipsum communicare, & idem est de Diacono, saltem sine licentia Presbyteri, & de quolibet Sacerdote non habente ius, vel facultatem dispensandi: consuetudo ergo praedicta magis in hoc fundata est, quam in necessaria distinctione personae dantis & recipientis, praesertim, quia Diaconiam nunquam administrant hoc sacramentum: Sacerdotes vero regulariter communicant sacrificando: extra sacrificium vero, aut cũ ægotant, aut in Missa alterius Sacerdotis, & in vtroque casu necesse est moraliter loquendo, vt ab alio accipiant. Vnde recte dixit Durand. in 4. d. 13. qu. 4. si contingat Sacerdotem ægotare, & non adesse, nisi Diaconum, qui sacramentum deferat, debere Sacerdotem proprijs manibus se communicare: & in die Parasceues Sacerdos communicat seipsum, quamuis non sacrificet: nulla ergo est consuetudo, ex qua talis prohibitio satis colligi possit, quia vero res non est v-

*Durandus
Æger Sacerdos
deficiente
alio Sacerdote
proprie
non Diaconi
manibus
communicare
debet.*

fitata, non debet facile fieri, nisi vbi vnus tantum esset sacerdos, qui nõ posset sacrificare: posset tñ ex præconsecratis seipsum deuotionis causa communicare: lectulo n. Scandalo, vt existimo, non peccaret. Rogabis, vt nõ possit idem facere laicus, saltem in extrema necessitate mortis, quando non habet Sacerdotem, quia extra illam certum est non posse: nonnulli autem idem docent de illo casu, sed nullo iure probant, quia ex institutione præcise non sequitur: vt dictum est, nec ostendi potest ius diuinum posituum: Ecclesiasticum autem non obligat cum tanto rigore, maxime, cum ius sibi subueniendi in tam graui necessitate, sit maxime intrinsecum, & ideo Caietan. Math. 26. opinatur hoc esse licitum, quod mihi maxime placet, & nostræ ætate Regina Scotiæ martyrium subitura, prius sacramentum, quod apud se habebat, proprijs manibus, sumplit cum summa omnium laude, & quamuis fortasse habuerit amplam circa hoc Pontificis concessionem, tamen etiam sine illa pie & sanctè fecisset.

SECTIO IV.

Quibus modis peccet mortaliter, qui indigne ministrat hoc sacramentum, vel qui ab indigno ministrante suscipit.

Circa priorem partem huius quaestions, quæ proprie ad præsentem disputationem spectat, generalis regula tradi potest, vt minister digne dispense hoc sacramentum, oportere, vt obseruet omnes leges, quæ tam ex parte sacramenti, quam ex parte recipientis, quam etiam ex modo & circumstantijs, ac denique ex parte ipsius ministri, necessariæ sunt ad huius sacramenti reuerentiam. Primo itaque ex parte sacramenti necesse est, vt ministretur sub specie panis rite consecrati, & huc pertinet, vt neque sub vtraque specie, nec sub sola specie vini dispensetur, iuxta superius dicta præcedente disputatione. Secundo ex parte fumentium obseruare debet omnia, quæ supra tractata sunt, quæ omnia sub hoc verbo concluduntur, vt non det indigne accedentibus, vel irreuerenter tractantibus hoc sacramentum, quando in foro Ecclesiæ canit de digna sumptione, vico autem sumptionem indignam, non solum ratione peccati, sed etiam ætatis, vt infantia, supposita Ecclesiæ consuetudine, ratione amentia aut phrenesis, cum eundem periculo expunctionis, aut ratione agriuoitatis, cum simili periculo vomitus, quæ omnia sunt per se clara ex principijs positjs, vt notauit Caiet. in sum. verb. Communio, quia in his omnibus interuenit iniuria sacramenti, quam vitare tenetur minister, quantum potest, & nullo modo illi cooperari, & in his omnib. interuenit peccatum mortale ex suo genere, excusari tamen potest interdum propter ignorantiam, vel in aduerentiam, praesertim facti, vel futurum euentus.

Tertio obseruare debet minister omnes circumstantias necessarias, quæ præcipue considerandæ erunt iuxta Ecclesiasticas leges, vel receptas consuetudines, nam ex sola natura rei vix possunt particulares aliqua circumstantia designari, præter illud generale principium, quod Paulus posuit. Omnia vestra ordinata siant: quod maxime obseruandum est in rebus graui ac religiosa: ex Ecclesiæ autem ordinatione, peccari in hoc grauiter potest, si, vel tempore ab Ecclesia interdicto ministretur, vel in loco prohibito, vt in priuata domo, sine debita facultate, & Episcopi approbatione. Item, si ministretur sine vestibus sacris, quæ iuxta morem Ecclesiæ necessariæ sunt. Item, si ministretur sine debito cultu, & apparatus, & caeremonijs vilitatis. In qua re per pauca esse videntur iuxta vsum Ecclesiæ necessaria, loquendo præcise de dispensatione sacramenti, quæ fieri potest ex præconsecratis: nam sufficit vt fiat in loco sacro, aut approbato ad Episcopo, & quod minister indutus sal-

tem sit superpelliceo, & stola, vt notat Turrecrem. cap. Ecclesiast. dist. 23. & Jacob. de Grañis. lib. 2. c. 40. qui dicunt hæc esse necessaria sub præcisa obligatione, præter hæc autem, nihil aliud esse videtur in rigore, & ex graui præcepto necessarium: nam licet soleat accendi lumen, & præmitti generalis confessio & aliqua orationes, non videntur tam hæc tam graua tamq̃ rigorosa præcepta, vt, secluso scandalo, & contemptu, eorum omisso mortale peccatū esse videatur: omnino tamen cauendum est, ne id fiat: est enim nonnulla irreuerentia, quia grauis culpa venialis excusari non potest, præsertim si voluntarie & ex sola animi remissione fiat, absq̃ alia causa rationabili.

Quartò, ex parte ministri, præter ea, quæ supra dicta sunt de potestate Ordinis, & iurisdictionis, necessaria est conueniens dispositio, saltem vt nō sit in statu peccati mortalis, alioqui nouum peccatum mortale committeret, vt sentiunt Dd. in 4. d. 13. Palud. q. 1. Soto art. 3. Syluest. verbo Eucharist. 3. nu. 4. & colligitur ex Nicolao Papa in ca. vltimo 25. q. 8. vbi dicit: Adulterum Sacerdotem, ministrando hoc sacramentum, se tantummodo legere, & vnde alijs commodū exhibet, inde sibi dispēdium præbere. Ratio vero sumi potest ex dictis supra de sacramētis in genere, vbi hoc generaliter ostendimus de omni ministrante quodlibet sacramentum in peccato mortali. Dices, non videri hic esse eandem rationem, quia hic non agimus de conficiente Eucharistiam, sed præcise de dispensante, qui nec sumit, nec conficit sacramētum, sed tantum applicat iam factum. Respondetur, quāuis in hoc non sit rationis similitudo, tamen in eo est quod hæc dispensatio est sacrum & prauissimum ministerium, ad quod sancte perficiendum Sacerdos est peculiariter consecratus, & specialem gratiam accipit, & ideo graue peccatum committit, suo munere abutendo, & sacramentum sanctissimum non sancte ministrando. Adeoq̃ superat hoc sacramentum cætera, vt non sit actio minus sacra & religiosa hoc sacramentum iam factum distribuere, quam vnctionem, verbi gratia, efficiendo ministrare: sicut ergo hoc peccatum mortale, ita & illud: vnde fit, tanto fore grauius, quanto peior fuerit status ministrantis, magis ve publicus, præsertim si sacrilegio scandalum contingatur, augebitur deinde, si Ecclesiastica censura accedat, vt si sit hæreticus, vel alia ratione excommunicatus: nam sola Ecclesiæ prohibitio, & censura est speciale impedimentum per se sufficiens, vt eius violatio speciale peccatum mortale sit, vt constat ex materia de censuris, & ex hoc titulo poterit irregularitas incurriri, nam hæc administratio huius sacramenti reuera est actus Ordinis sacerdotalis, & ideo, qui illum exercet excommunicatus, irregularis fit, iuxta communem doctrinam de irregularitate.

Sed obijcies contra præcedentem assertionē, quia sequitur semper esse peccatū mortale, hoc sacramentum tangere in peccato mortali, quia, quod maxime videretur facere, qui hoc sacramētum ministrat, est illud tangere. Ad hoc quidam absolute concedunt sequelam, vt Adria. q. 3. de Baptismo. 2. parte illius circa fin. & fauet D. Thom. supra. q. 80. art. 4. d. 1. vbi rationem quandam assignat, ob quam peccatores, qui tangebant Christum in propria specie existentem, non peccabant, nunc autem repelluntur à contactu huius sacramenti. Sed hoc nō est vnuerfaliter verū, primū enim, si occurrente necessitate ex parte ipsius sacramenti, verbi gratia, vt à terra eleuetur, tægatur ab aliquo in peccato mortali existente, non est peccatum mortale, secluso contemptu & scandalo, quia illud ministerium non est proprie sacrum, quod requirit ministerium consecratum, sed potest exerceri à laico, vt hic dixit Diuus Thomas, qui hanc etiam partem docuit in 4. d. 23. q. 1. a. 3. quæstiōne. 5. ad 4. & Alenf. 4. p. 52. membr. 7. Bonauent. in 4. d. 9. a. 2. q. vlt. Soto 13. q. 1. a. 3. Quin potius etiam si causa adoratio-

Franc. Suarez, Tom. 3.

nis aliquis deoscularetur hoc sacramentum in statu peccati mortalis, ab hoc capite non peccaret mortaliter, quamuis Bonau. significet esse aliquid peccatū, & Soto addat, fortasse esse mortale, sed non video, qua ratione, quia illa actio, neq̃ ex receptio, neq̃ administratio sacramēti, nec per se requirit ministerium consecratum, vt ex officio deputatum: licet ergo sit aliquis irreuerentia, maxime si homo aduertat statum suum: tamen non est grauis iniuria, nec morale sacrilegium, dico autem præcise ex hoc capite, quia suppono, huiusmodi contactum seu osculum nō esse alioqui prohibitum, sed per se licitum esse. Ad argumētum ergo negatur sequela, quia administratio, vt dixi, est actus proprius ministri sacri, ad quem ex officio sanctificatur. Vnde fit maiorem rationem scrupuli esse in Sacerdote, qui existens in peccato mortali tangit hoc sacramentum, vel immediate, vt ab vno in aliud vas mutet, vel mediate, vt deferendo in processione, vel in alium locum transferendo: nam totum hoc munus videtur per se proprium Sacerdotis. Quapropter, vt minimum, videtur res dubia, & in Sacerdote reprehendenda: sed nihilominus non audeo dicere, hoc esse peccatum mortale, quia res non videtur adeo grauis, neq̃ quæ per se ita requirit ministerium consecratum, & ex officio ad hoc deputatū. Sed quid, si laicus non solum tangat, sed etiam deferat hoc sacramentum ad infirmum propter extremā necessitatem? Respondeo, non peccare mortaliter, etiam si in peccato mortali id faciat. Ita Paludan. in 4. distinct. 5. quæst. 2. concl. 3. & ratio est, quia, licet illa sit dispensatio sacramenti, tamen non solemniter facta, neque à ministro per se consecrato ad illud munus, sed solum priuatim ob necessitatem, sicut dictū est de laico baptizate in necessitate: est enim fere eadem ratio. Vnde addit Paludanus, idem esse dicendum de Sacerdote ministrante hoc sacramentum in simili necessitate: sed non est verum, per se loquendo. Poterit quidem interdum excusari ob naturalem inaduertentiam ortam ex sollicitudine & diligentia adhibita ratione necessitatis, tamen per se loquendo, reuera tenetur se disponere ad tale ministerium, quia Sacerdos exercet semper hoc ministerium, vt minister ex officio ad illud consecratus, & tale ministeriū, vt ab illo sit, semper est de se solemniter ac maxime sacrum alioqui quoriscunque Sacerdos præber viaticum, excusaretur ab hac obligatione: nam, quod deferat cum maiori, vel minori pompa exteriori, aut ex obligatione iustitiæ, vel ex charitate, parū interest ad obligationem prædictam. Non est autem necesse, vt ad huiusmodi ministerium cōfessionem præmittat: sed sufficit contritio, cum communicatur nō sit. Præter hanc autem dispositionem nō inuenio aliam simpliciter necessariam ad hoc ministerium, vt, v. g. quod dispensans hoc sacramentum sit ieiunus, vel aliquid simile: nullum enim de hoc extat posituum præceptum diuinum, aut Ecclesiasticum.

Vltimo ex dictis definitur, quod supra huc remissi, & ad recipientes pertinet, quomodo, scilicet, peccent recipiendo hoc sacramentum ab indigne ministrante: seruanda enim est, & applicanda doctrina supra data de sacramentis in genere: hoc enim per se & intrinsece malum non est, vt doceat Nicolaus Papa, dicto capite vltimo, 15. quæstio. 8. quia hoc non est operari malum, sed permittere, & vt iure suo, bene vtendo malitia alteri in proprium commodum. Quo fit, vt in duobus casibus possit hoc esse malum. Primus, si in tali receptione includatur cooperatio ad peccatum alterius, quia cooperari ad peccatum, intrinsece malum est: erit autem cooperatio, si quis sine causa, vel vilitate, inducat alium non paratum ad tale ministerium, aut si facile euitare posset tale peccatum proximi, talemque sacramenti irreuerentiam, accipiendo sacramentum ab alio digno ministro, & nolit facere, quæ omnia laicius prædicto loco declarata sunt. Secundus casus est, si minister sit ab

Dddd 3 Eccl.

Conc. Const.

Ecclesia prohibita, vel præcisus, quod iam intelligendum est, iuxta limitationem Concilij Constant. prædicto loco tractatam. Hic vero inquiri solet, an sit specialis prohibitio recipiendi hoc sacramentum

Nauarr.

à Sacerdote concubinario publico, sicut Nauarr. affirmat, cap. 25. num. 80. ex cap. Nullus. & cap. Præter hoc, distinct. 132. ubi etiam Missam prohibemur audire ab huiusmodi Sacerdote. Sed verius censetur contrarium, quod tenet Soto in 4. distinct. 21. qu. 1. art. 4.

Soto.

quia illa prohibitio, vel per contrariam consuetudinem cessauit, vel quod solidius est, reuocata videtur

Conc. Const.

per Concil. Constant. Nam regula ibi statuta generalis est ad omnes censuras & suspensiones, & illa sola iam est seruanda. Vltimo inquiri solet, an in casu necessitatis extremæ liceat à quocunq; ministro recipere hoc sacramentum, etiam si sit præcisus ab Ecclesia, & maxime, si sit hæreticus. Durand. enim, Paludan. & alij distinct. 13. absolute negant, Gregor. lib. 6. Dialog. cap. 31. & habetur in cap. Superueniente

Duran.

1. quæst. 1. cap. vltim. 2. quæst. 1. laudat Hermenigildum, eo quod in fine vitæ noluit ab hæretico Eucharistiam accipere. Nihilominus censetur à quocunq; licet in eo casu accipere sacramentum. Pœnitentiæ, licere etiam sumere sacramentum Eucharistiæ, iuxta generalem regulam positam in ea. Quod in te de pœnit. & remis. vbi, licet formaliter sit sermo ex parte recipientis, est tamen eadem ratio ex parte ministrantis: sicut sacramentum pœnitentiæ permittitur accipi in extrema necessitate à quocunq; Sacerdote quantumvis præciso & hæretico, ita etiam sacramentum communionis, quod licet non sit tantæ necessitatis, est tamen maxime utilitatis & grauissimæ ac sufficientis necessitatis, vt non sit verisimile, voluisse Ecclesiam suos fideles priuare tanto beneficio in extremo mortis articulo, præsertim quia huiusmodi censuræ sunt in odium iniquorum Sacerdotum, ita tamen vt non cedant in grauissimum detrimentum bonorum fidelium: vnde in hoc nullus sit fauor huiusmodi malis ministris: sed solum ipsis fidelibus in extrema necessitate existentibus: licet ergo ab eis hoc sacramentum suscipere per se loquendo: id est, secluso periculo scandalii publici, aut infamiae religionis: aut periculi alterius mali, ad quod possit hominè talis minister inducere, quæ rationes maxime occurrere possunt, quando minister est hæretic⁹, & quântum ex historiis colligi potest in facto illo Hermenigildi interuenerunt, & ideo merito laudatur, et ob rectam intentionem, tum ob prudentem actionem, qualis Catholicum & sanctum Principem decebat.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Sacerdos consecrans teneatur sumere hoc sacramentum.

Sup. q. 30. ar. 12. & 3. d. 12. q. 3. ar. 2. q. 2.

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod sacerdos consecrans non teneatur sumere hoc sacramentum. In alijs enim consecrationibus ille, qui consecrat materiam, nõ videtur sicut Episcopus consecrans chrisma, non limitur eodem. Sed hoc sacramentum consistit in consecratione materiae Ergo Sacerdos perficiens hoc sacramentum nõ necesse habet vti eodem: sed potest licite à sumptione eius abstinere.

q. 69. ar. 5. ad 4. ar. 24.

2. Præterea, In alijs sacramentis minister non præbet sacramentum sibi ipsi, nullus enim baptizari potest seipsum, vt supra dictum est. Sed sicut baptizatus ordinatus dispensatur, ita & hoc sacramentum. Ergo Sacerdos perficiens hoc sacramentum non debet ipsum sumere à seipso.

q. 73. ar. 5. & q. 79. ar. 8.

3. Præterea, Contingit quandoq; quod miraculose corpus Christi in altari apparet sub specie carnis, & sanguis sub specie sanguinis, que non sunt apta cibo & potui: vnde (sicut supra dictum est) propter hoc sub alia specie traduntur, ne sint horrosumentibus. Ergo Sacerdos consecrans, non semper teneatur sumere hoc sacramentum.

Sed contra est, quod in Concilio Toletano legitur & habetur * de consecrat. distinct. 2. capit. Relatum, Modis omnibus tenendum est, vt quotiescunq; sacrificans corpus Christi, & sanguinem Domini nostri Iesu Christi in altari immolatur, toties perceptiois corporis & sanguinis Christi participem se præbeat.

Respondeo dicendum, quod (sicut supra dictum est) Eucharistia non solum est sacramentum, sed etiam sacrificium. Quotiescunq; autem sacrificium offert, debet sacrificij fieri participem: quia exterius sacrificium, quod offertur figurat: interius sacrificij, quo quis seipsum offert Deo, vt Aug. dicit, 1. o. de Cr. lib. 1. cap. 1. vnde per hoc quod participat sacrificio, ostendit ad se se offerre sacrificium interius pertinere. Similiter etiam per hoc, quod sacrificium populo dispensat, ostendit se esse dispensatorem diuinarum, quorum ipse primo debet esse participes, sicut Dionys. dicit in lib. Eccl. Hier. ar. Et ideo ipse ante sumere debet, quam populo dispenset. Vnde in prædict. ca. legitur: Quale est sacrificium, cui nec ipse sacrificans participes esse dignoscitur? Per hoc autem sit participes, quod de sacrificio sumit secundum Iud. Apostoli, 1. Corin. 10. Nonne qui edunt hostias, participes sunt altaris? Et ideo necesse est, quod Sacerdos, quotiescunq; consecrat, sumat integre hoc sacramentum.

Ad primum ergo dicendum, quod consecratio christiani, vel cuiuscunq; alterius materia, non est sacrificium, sicut consecratio Eucharistiæ. Et ideo non est simile ratio.

Ad secundum dicendum, quod sacramentum b. ptismi perficitur in ipso vsu materia. Et ideo nullus potest baptizare seipsum, quia in sacramento non potest esse idem agens & patiens. Vnde nec in hoc sacramento Sacerdos consecrat seipsum, sed panem & vinum. In qua consecratione perficitur sacramentum, vsus autem sacramenti est consequenter se habens ad hoc sacramentum, et ideo non est simile.

Ad tertium dicendum, quod si miraculose corpus Christi in altari sub specie carnis appareat, aut sanguis sub specie sanguinis, non est sumendum. Dicit enim Hier. super Leu. De hoc quidem hostia, que in Christi commemoratone non habetur, fit edere, de illa vero, quam Christus in ara Crucis obtulit, secundum se nihil edere licet. Nec propter hoc Sacerdos trahitur, sed efficitur, quia ea, que miraculose sunt, legi non subducuntur. Consulendum tamen esset Sacerdoti, quod iterato corpus & sanguinem Domini consecraret & sumeret.

COMMENTARIVS.

Affirmat D. Thom. necessarium esse, vt Sacerdos consecrans integre sumat hoc sacramentum, quia consecrans sacrificat: qui autem sacrificat, debet fieri sacrificij participes, edendo ex illo, quia, vel hoc spectat ad perfectionem sacrificij, vel est obligatio consequens ipsum. De qua re hoc loco nihil amplius dicem⁹: pertinet enim ad materiam de sacrificio infra tractandam. Solum aduerte, ex dicturi D. Thom. videri probari conclusionem quoad illam particulam, (integre) quia, vt minister ostendat se esse dispensatorem diuinarum, & ad sacrificium pertinere, satis est, vt aliquid ex illo edat: nõ est autem necesse, quod totum atq; integrum sacrificium comedat. Responderetur, nõ esse mentem D. Thom. necessarium esse, sacerdotem sumere totum, quod consecrat, sed sumere vtramq; speciem, & hoc vocat (integre) & hoc satis probatur, si supponamus, vtramq; speciem esse de essentia hui⁹ sacrificij quia oportet Sacerdotem participare de eo, quod est essentialiter in sacrificio. Solutio ad secundum explicata est disputatione præcedente, lect. 3.

ARTICVLVS V.

Vtrum malus Sacerdos Eucharistiam consecratur possit.

Ad quintum sic proceditur. Videtur, quod malus Sacerdos consecratur possit.